

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 473/2018-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 15. augusta 2018 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej a zo sudcov Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE], [REDAKČNÝ ZNAČENIE], zastúpeného advokátom JUDr. Mgr. Štefanom Buchom, Námestie gen. M. R. Štefánika 1, Žilina, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 a 3 písm. b) a d) a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Tost 45/2017 zo 7. februára 2018 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 5. júna 2018 doručená sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE] (ďalej aj „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. Mgr. Štefanom Buchom, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa

čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 a 3 písm. b) a d) a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Tost 45/2017 zo 7. februára 2018 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol na základe rozsudku Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) č. k. 4 T 4/2005-869 z 19. marca 2008 uznaný za vinného zo zločinu sprenevery podľa § 213 ods. 1 a 3 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov a za to bol odsúdený na trest odňatia slobody vo výmere 3 rokov a 6 mesiacov. Predmetný rozsudok bol potvrdený najvyšším súdom v odvolacom aj v dovolacom konaní. Krajský súd uznesením č. k. 7 Ntok 1/2017-31 z 24. októbra 2017 podľa § 399 ods. 2 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) zamietol návrh odsúdeného [REDAKOVANÉ] na povolenie obnovy konania v trestnej veci vedenej na krajskom súde pod sp. zn. 4 T 4/2005. Napadnutým uznesením najvyšší súd zamietol sťažnosť odsúdeného [REDAKOVANÉ] proti uzneseniu krajského súdu č. k. 7 Ntok 1/2017-31 z 24. októbra 2017.

3. Sťažovateľ vo svojej sťažnosti adresovanej ústavnému súdu na prvých stranách (s. 1 až 8) zameriava svoju rozsiahlu argumentáciu na pôvodné trestné konanie, ktoré sa skončilo jeho právoplatným odsúdením (sp. zn. 4 T 4/2005), hoci v petite sťažnosti podanej ústavnému súdu sa zameriava a domáha vyslovenia porušenia jeho základných a iných práv len uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 Tost 45/2017 zo 7. februára 2018 (vo vzťahu k obnove konania), ktoré sa preto stalo aj predmetom prieskumu ústavného súdu.

4. V ďalšej časti sťažnosti sťažovateľ napáda uznesenie najvyššieho súdu, ktorým sa právoplatne skončilo konanie o jeho návrhu na povolenie obnovy konania, a uvádza, že dôvodom obnovy konania podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku sú nové dôkazy, a to konkrétne výpoveď svedka [REDAKOVANÉ], ktorý už v konaní pred súdom vypovedal, ale súd nepovažoval jeho výpoveď za vierohodnú, a doklady príslušného daňového úradu v Nemecku o zaplatení dane, ktorými síce sťažovateľ nedisponuje, ale navrhuje, aby si ich

vyžiadal príslušný súd. Ďalším dôvodom obnovy konania podľa § 394 ods. 4 Trestného poriadku je podľa sťažovateľa judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“), ktorú uviedol vo svojom návrhu, a to konkrétne Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, §29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998 a Carcia Ruiz proti Španielsku z 21. januára 1999.

5. S dôvodom obnovy konania podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku sa podľa sťažovateľa najvyšší súd nevysporiadal dostatočne, čo podľa sťažovateľa viedlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 3 písm. d) dohovoru a práva na účinný opravný prostriedok podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. S dôvodom obnovy konania podľa § 394 ods. 4 Trestného poriadku sa krajský súd podľa sťažovateľa nevysporiadal vôbec a najvyšší súd sa s ním vysporiadal spôsobom, s ktorým sťažovateľ nesúhlasí, čo podľa neho taktiež viedlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 3 písm. d) dohovoru a práva na účinný opravný prostriedok podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Sťažovateľ namieta aj porušenie práva na obhajobu podľa čl. 6 ods. 3 dohovoru a čl. 50 ods. 3 ústavy, ale iba vo vzťahu k pôvodnému trestnému konaniu, čo vyplýva z odôvodnenia jeho sťažnosti.

6. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Ústavnej sťažnosti sa vyhovuje.

2. Právo sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1, ods. 3, písm. b/ a písm. d/, právo na účinný opravný prostriedok podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a to uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 07.02.2018, sp. zn.: 2 Tost 45/2017 bolo porušené.

3. Ústavný súd Slovenskej republiky ruší uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 07.02.2018, sp. zn.: 2 Tost 45/2017 v spojení s uznesením Krajského súdu 24.10.2017, sp. zn.: 7 Ntok 1/2017-31 a taktiež ruší ním predchádzajúce rozhodnutia rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 19.3.2008, sp. zn.: 4T/4/2005-869 v spojení

s uzneseníu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 16.05.2012, sp. zn.: 4To 5/2008 a uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 21.04.2015, sp. zn.: 2TdoV 11/2014.

4. Sťažovateľovi sa priznáva náhrada trov právneho zastúpenia za prevzatie veci a napísanie tejto ústavnej sťažnosti vo výške 325,42,- EUR. “

II.

7. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

8. Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

9. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

10. Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil

sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

11.1 Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde.

11.2 Podľa čl. 50 ods. 3 ústavy obvinený má právo, aby mu bol poskytnutý čas a možnosť na prípravu obhajoby a aby sa mohol obhajovať sám alebo prostredníctvom obhajcu.

11.3 Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

11.4 Podľa čl. 6 ods. 3 písm. b) dohovoru každý, kto je obvinený z trestného činu, má mať primeraný čas a možnosti na prípravu svojej obhajoby.

11.5 Podľa čl. 6 ods. 3 písm. d) dohovoru každý, kto je obvinený z trestného činu, má právo vyslúchať alebo dať vyslúchať svedkov proti sebe a dosiahnuť predvolanie a výsluch svedkov vo svoj prospech za rovnakých podmienok, ako svedkov proti sebe.

11.6 Podľa čl. 13 dohovoru každý, koho práva a slobody priznané týmto dohovorom boli porušené, musí mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom, aj keď sa porušenia dopustili osoby pri plnení úradných povinností.

12. Sťažovateľ v sťažnosti spochybňuje postup súdov v pôvodnom trestnom konaní, postup krajského súdu v konaní o jeho návrhu na povolenie obnovy konania a napokon postup najvyššieho súdu pri rozhodovaní o sťažnosti proti rozhodnutiu krajského súdu, ktorým nebolo vyhovené jeho návrhu na povolenie obnovy konania, no v petite svojej sťažnosti sa domáha vyslovenia porušenia označených práv iba uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 Tost 45/2017 zo 7. februára 2018, teda rozhodnutím o sťažnosti proti uzneseniu krajského súdu, ktorým nebolo vyhovené jeho návrhu na povolenie obnovy konania.

13. Ústavný súd považuje v tomto momente za potrebné zdôrazniť, že podľa § 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde je viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje vo viazanosti petitom, teda tou časťou sťažnosti, v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí rozsah a predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na to môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorého označil za porušovateľa svojich práv, teda v tomto prípade najvyšší súd rozhodnutím o sťažnosti proti uzneseniu krajského súdu, ktorým nebolo vyhovené návrhu sťažovateľa na povolenie obnovy konania. Platí to predovšetkým v situácii, keď je sťažovateľ zastúpený zvoleným advokátom (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05, IV. ÚS 287/2011). V danej veci preto ústavný súd skúmal, či došlo k porušeniu sťažovateľom označených práv vo vzťahu k napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu (nie vo vzťahu k pôvodnému trestnému konaniu alebo vo vzťahu k prvostupňovému rozhodnutiu o povolení obnovy konania, ktoré sťažovateľ zbytočne podoprel rozsiahlou argumentáciou).

14. Ústavný súd sa pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sústredil na posúdenie otázky, či možno považovať napadnuté uznesenie najvyššieho súdu za ústavne udržateľné

a akceptovateľné z hľadiska námietok, ktoré sťažovateľ proti nemu uplatnil. V tejto súvislosti ústavný súd považuje za potrebné poukázať na to, že v súlade so svojou konštantnou judikatúrou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96), a preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, IV. ÚS 16/09).

15. V nadväznosti na namietané porušenie označeného práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ústavný súd zdôrazňuje, že ich integrálnou súčasťou je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom právnej ochrany (m. m. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04).

16. V súlade s uvedeným je teda povinnosťou všeobecného súdu uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (m. m. III. ÚS 328/05, III. ÚS 116/06). Z uvedeného však nevyplýva záruka vydania rozhodnutia v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. záruka úspechu v konaní pred všeobecným súdom.

17. Najvyšší súd v napadnutom uznesení zhrnul východiskové body uznesenia krajského súdu a taktiež námietky sťažovateľa a v jeho sťažnosti proti uzneseniu o nepovolení obnovy konania a uviedol tieto hodnotenia:

«Obnova konania je mimoriadny opravný prostriedok, účelom ktorého je odstrániť nedostatky v skutkových zisteniach právoplatných rozhodnutí, pokiaľ dodatočne vyšli najavo nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré neboli rozhodujúcemu orgánu (v danom prípade súdu) skôr známe, a teda v právoplatnom rozsudku sa ani nemohli brať do úvahy. Súčasne ale tieto nové skutočnosti musia byť tak závažné, že odôvodňujú zásah do stability a nezmeniteľnosti právoplatného odsudzujúceho rozsudku.

Skutočnosťou predtým neznámou sa rozumie taká skutočnosť, ktorá nebola predmetom dokazovania v pôvodnom konaní. Ide o objektívne existujúci jav, ktorý nie je v tej istej veci dôkazom, ale ktorý môže mať vplyv na zistenie skutkového stavu veci. Nové skutočnosti v konaní o povolení obnovy konania treba zvyčajne preukázať novými dôkazmi.

Účelom obnovy konania nie je revízia pôvodného trestného stíhania, ani verifikovanie pôvodne vykonaných dôkazov, či spochybňovanie spôsobu, akým ich hodnotil súd v pôvodnom konaní. Tieto sú totiž nezvratné, nemožno ich meniť, ani inak korigovať a dôkazy, ktoré už boli vykonané v pôvodnom konaní nemožno opakovať.

V konaní o povolení obnovy konania nie je možné preskúmať vecnú správnosť rozsudku vydaného v základnom konaní. Toto konanie sa v zmysle ustanovenia § 394 ods. 1 Tr. por. obmedzuje predovšetkým na riešenie otázky, či návrh na povolenie obnovy konania obsahuje skutočnosti alebo dôkazy, ktoré sú pre súd nové, skôr neznáme. Za nové skutočnosti alebo dôkazy v zmysle § 394 ods. 1 Tr. por. nemožno považovať skutočnosti alebo dôkazy, ktoré sú zistiteľné z obsahu spisov a to aj vtedy, keď sa súd s nimi v rozhodnutí nevysporiadal alebo ich dokonca prehliadol, resp. sa mýlil pri hodnotení vykonaných dôkazov, prípadne ich nesprávne vyhodnotil (porovnaj rozhodnutie uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 6, roč. 1997)...

Odsúdený neuviedol žiadne nové skutočnosti, ani nenavrhol vykonať žiadne nové dôkazy, ktoré by neboli známe už v čase vykonávania pôvodného konania, resp. také, ktoré by aktuálne mohli byť vykonané s novým obsahom a ktoré by zároveň boli spôsobilými dôvodmi na povolenie obnovy konania v danej veci. Ako už uviedol súd prvého stupňa,

svedok [REDACTED] bol podrobne vypočutý už v pôvodnom konaní a sám odsúdený výslovne pripustil, že tento svedok by už v prípadnom obnovenom konaní k novým veciam vypovedať nemal, ale mal by len podrobnejšie ozrejmiť pôvodnú výpoveď. Najvyšší súd sa tiež stotožňuje s tvrdením súdu prvého stupňa, že prípadné preukazovanie skutočnosti, či v SRN bola uhradená daň z príjmov, resp. daň z pridanej hodnoty, by nemalo žiaden vplyv na prípadné nové posúdenie trestnosti skutku a tým ani na naplnenie existencie podmienok na povolenie obnovy konania. Napokon, listiny, ktoré by mali tieto skutočnosti preukazovať, boli existujúce a známe už v čase vedenia pôvodného konania a ich vykonanie ako dôkazu strany nenavrhovali. Sama skutočnosť, že bola zaplatená príslušná daň ešte totiž nie je spôsobilá spochybniť tvrdenia o fiktívnosti vykonania úkonov, služieb a prác...

Pokiaľ ide o odsúdeným namietané naplnenie dôvodu na obnovu konania podľa § 394 ods. 4 Tr. por., v prvom rade je potrebné objasniť podstatu a zmysel tohto ustanovenia.

Podľa § 394 ods. 4 Tr. por. skutočnosťou skôr neznámou podľa odsekov 1 až 3 je aj rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorého rozhodnutím prokurátora alebo súdu Slovenskej republiky alebo v konaní, ktoré mu predchádzalo, boli porušené základné ľudské práva alebo slobody obvineného, ak negatívne dôsledky tohto rozhodnutia nemožno inak napraviť.

Vychádzajúc zo znenia tohto ustanovenia je zrejmé, že zákonodarca ním mal na mysli rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vydané vo vzťahu k danej trestnej veci. ku konkrétnemu rozhodnutiu súdu alebo prokurátora. Naplnenie tohto dôvodu na obnovu konania by bolo v prejednávanej veci možné len vtedy, ak by ESLP svojim rozhodnutím vyslovil, že rozhodnutím prokurátora alebo súdu v trestnej veci vedenej na Krajskom súde v Žiline pod sp. zn. 4T/4/2005 alebo na najvyššom súde pod sp. zn. 4 To 5/2008 a pod sp. zn. 2 TdoV 11/2014 boli porušené základné ľudské práva alebo slobody odsúdeného [REDACTED]. Uplatnenie uvedeného dôvodu obnovy konania je tak subjektovo i vecne viazané na predchádzajúce rozhodnutie ESLP v identickej veci, v ktorej je podaný návrh na povolenie obnovy konania. Rozšírenie aplikácie tohto ustanovenia odsúdeným na akékoľvek rozhodnutie ESLP vydané akejkol'vek inej veci (dokonca ani nesúvisiace so Slovenskou republikou) tak možno považovať za nesprávne

pochopenie zmyslu a účelu ustanovenia § 394 ods. 4 Tr. por. odsúdeným, resp. jeho obhajcom.

Odsúdeným uvádzané rozhodnutia ESLP by nebolo možné považovať ani za novú skutočnosť, predpokladanú § 394 ods. 1 Tr. por., keďže ide o rozhodnutia vydané niekoľko desaťročí pred rozhodnutím súdov v jeho veci, teda rozhodnutia, ktoré v čase rozhodovania súdov v jeho trestnej veci už boli vydané a museli byť konajúcim súdom v čase rozhodovania známe.»

18.1 Podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku obnova konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom alebo právoplatným trestným rozkazom, sa povolí, ak vyjdú najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli same osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu, alebo vzhľadom na ktoré upustenie od potrestania alebo upustenie od uloženia súhrnného trestu by bolo v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo by bolo v zrejmom rozpore s účelom trestu.

18.2 Podľa § 394 ods. 4 Trestného poriadku skutočnosťou skôr neznámou podľa odsekov 1 až 3 je aj rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorého rozhodnutím prokurátora alebo súdu Slovenskej republiky alebo v konaní, ktoré mu predchádzalo, boli porušené základné ľudské práva alebo slobody obvineného, ak negatívne dôsledky tohto rozhodnutia nemožno inak napraviť.

19. Účelom obnovy konania ako mimoriadneho opravného prostriedku je odstrániť nedostatky v skutkových zisteniach právoplatných rozhodnutí všeobecných súdov, pokiaľ dodatočne vyšli najavo nové skutočnosti a dôkazy, ktoré neboli súdu skôr známe a nemohli sa ani brať do úvahy. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje len na kontrolu, či všeobecné súdy pri odôvodňovaní svojich rozhodnutí postupovali ústavne konformným spôsobom, keď rozhodli o zamietnutí návrhu na povolenie obnovy konania, resp. keď zamietli sťažnosť proti uzneseniu o zamietnutí návrhu na obnovu konania.

20. Vychádzajúc z dosiaľ uvedeného, ústavný súd konštatuje, že skutkové a právne závery najvyššieho súdu sú dostatočné a presvedčivé. Podľa názoru ústavného súdu už citované úvahy najvyššieho súdu o tom, prečo u sťažovateľa v okolnostiach daného prípadu nedošlo k naplneniu podmienok na povolenie obnovy konania podľa § 394 ods. 1, resp. § 394 ods. 4 Trestného poriadku, nemožno v žiadnom prípade kvalifikovať ako nedostatočne odôvodnené. Len nesúhlas sťažovateľa s týmito závermi nemôže odôvodňovať porušenie ním označených práv.

21. Ústavný súd ďalej konštatuje, že najvyšší súd v napadnutom rozhodnutí ústavne akceptovateľným spôsobom aplikoval s vecou súvisiace právne predpisy, ich aplikácia bola v súlade s ich účelom a zmyslom, ktoré sledujú, a svoje tvrdenia riadne odôvodnil tak, že tým vytvoril preskúmateľné a odôvodnené rozhodnutie bez akýchkoľvek známok svojvôle. Sťažovateľ svojou argumentáciou v sťažnosti adresovanej ústavnému súdu nedokázal spochybniť žiadny zo záverov, na ktorých najvyšší súd založil napadnuté uznesenie, a preto medzi namietaným porušením základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a napadnutým uznesením ústavný súd nezistil žiadnu príčinnú súvislosť.

22.1 Pokiaľ ide o namietané porušenie základného práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy a práva na obhajobu podľa čl. 6 ods. 3 písm. b) a d) a práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru sťažovateľ ho nepodložil žiadnou argumentáciou viažucou sa k napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu. Ako ústavný súd už uviedol (pozri bod 13), tvrdenia sťažovateľa o porušení základného práva na obhajobu a práva na účinný prostriedok nápravy, ako ich uviedol vo svojej sťažnosti, nemajú žiadnu relevanciu vo vzťahu k napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu. Takéto tvrdenia by boli relevantné jedine v ústavnej sťažnosti smerujúcej proti konečnému a právoplatnému rozhodnutiu všeobecných súdov v pôvodnom trestnom konaní. Ústavný súd ale podotýka, že ak by aj táto sťažnosť sťažovateľa smerovala proti rozhodnutiam všeobecných súdov v pôvodnom trestnom konaní, musel by ju odmietnuť ako oneskorene podanú. A ak by táto sťažnosť smerovala proti uzneseniu krajského súdu, ktorým nebolo vyhovené návrhu sťažovateľa

na obnovu konania, s poukazom na princíp subsidiarity by ju ústavný súd musel odmietnuť pre nedostatok svojej právomoci na rozhodnutie.

22.2 V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť aj absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním, postupom, rozhodnutím alebo iným zásahom orgánu verejnej moci do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi napadnutým rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sťažovateľ namieta, vysloví v príslušnej časti zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

22.3 K namietanému porušeniu čl. 13 dohovoru ústavný súd ešte dodáva, že toto možno namietat iba v spojení s iným materiálnym ustanovením dohovoru. Ak by sťažovateľ namietal porušenie čl. 13 v spojení s čl. 6 ods. 1 dohovoru (vzhľadom na to, že na viacerých miestach svojej sťažnosti uvádzal, že malo dôjsť k porušeniu jeho práva na účinný opravný prostriedok podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru), ústavný súd uvádza, že podľa judikatúry ESĽP je čl. 6 ods. 1 dohovoru vo vzťahu k čl. 13 *lex specialis*, a teda požiadavky čl. 13 dohovoru sú absorbované požiadavkami stanovenými v čl. 6 ods. 1 dohovoru. Keďže ústavný súd dospel k záveru, že namietaným uznesením najvyššieho súdu nedošlo k porušeniu práva sťažovateľa podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (pozri bod 21), tak nemohlo dôjsť ani k porušeniu jeho práva podľa čl. 13 dohovoru.

23. Na základe už uvedeného ústavný súd uzatvára, že na základe sťažovateľom vymedzených námietok, prostredníctvom ktorých namieta porušenie označených práv, a s prihliadnutím na obsah odôvodnenia uznesenia najvyššieho súdu nezistil také účinky, ktoré by zakladali príčinnú súvislosť s namietaným porušením označených práv. Vzhľadom na uvedené skutočnosti sťažnosť bolo potrebné odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

24. Po odmietnutí sťažnosti ako celku už bolo bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uvedenými v petite jeho sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. augusta 2018